

Teater-biblioteket. N:o 14,
Kärleken på sommarnöje : lustspel
med sång i en...

Sv Saml Vitt Sv Dram Saml

TEATER-BIBLIOTEKET. N:o 14.

Kärleken På Sommarnöje

LUSTSPEL MED SÅNG I EN AKT.

SVENSKT ORIGINAL.

AF

FRANS HODELL.

PERSONER:

4 Herrar. 2 Damer.

Pris 15 Cents.

CHICAGO.

And. L. Lofströms Förlag.

n. ä.

PERSONERNA:

BÄCKGREN, f. d. älderman i skomakareämbetet.

CLARA, hans dotter.

HVISSEL, poliskommissarie.

ALBERT, hans son, handelsexpedit.

JULLE LAPP, skräddaregesäll.

SARA, Bäckgrens hushållerska.

(Händelsen passerar uti ett lusthus i Bäckgrens trädgård.)

(Det inre af ett gammalt förfallet lusthus. I fonden en dörr och bredvid den på ena sidan ett fönster och på andra sidan ett skåp. Till vänster också ett fönster, framför hvilket står ett skräddarebord och en trästol.. Till höger ett annat bord med en stor duk öfver; där bredvid en länstol.)

FÖRSTA SCENEN.

LAPP (*sitter på bordet och syr på en krinolin*). Hä! här sitter jag hela sommaren igenom och mår precis som en ann' kung eller en prost eller något tocke där. — Husrum har jag gratis, och maten — ja, se, den flyger då riktigt i munnen på mig. — Och alltsammans skaffar Sara mig. Ack ja, hon är den gudomligaste hushållerska, som jag nå'nsin varit kär i. — Ja, vore hon inte hushållerska, så vore jag inte kär i henne — och vore jag inte kär i henne, så sydde jag bestämdt inte på en krinolin. Jaha, i dag är det Saradagen, den 19 juli — och därför har jag också föresatt mig att svarfva ihop nå'nting åt'na på hennes namnsdag, som riktigt skall fröjda henne in i själen. Den där bordduken, som ligger där borta på bordet, fick jag af henne på *Julle'da'n*, och därför är jag tvungen att visa mig litet artig igen, allra helst som det är henne rakt omöjligt att kunna älska mig på något afstånd. Just för den lilla orsakens skull har hon stoppat in mig i det här lusthuset i pappa Bäckgrens egen trädgård. Alderman själf har varit bortrest, och lilla mamselln lär ha varit *inaktionerad* nå'nstans, så att Sara och jag ha varit riktiga herrar på täppan, och lefvat precis som ett par andra *kanaljefåglar*. Men i förrgår lära de ha kommit hem igen, och därför bad Sara mig vara mycket tyst och försiktig. — Topp! tänkte jag, och i morse spikade jag ett par bräder för dörren, så att om någon skulle vilja sticka näsan hit, så få de stå där och sucka — utom Sara förstås — henne hjälper jag in genom fönstret.

Se så där, nu är mitt arbete färdigt. Herre Gud, hvad det skall öfverraska Sara! (*Stiger ned från bordet*). Ahja, en rätt hygglig perse-del; jag undrar hur den tar sig ut på en människa, jag har provfat den på länstoln förut. (*Sätter den på sig*). Ah — inte så illa. Ja, en skräddare är ändå en bra finurlig karl.

1.

Ja, skraddarn är minsann ej någon låg person,
han är en man af värde och som vet *fason*.
En trashank han helt lätt
uppläder till en sprätt,
med *trån* han styr hvar män'ska på Guds gröna jord.
Farallera tjo, tjo, farallera tjo, tjo.
Hans *nål* är spiran, tronen är hans *bord*.

2.

Ej ungherrn till sin flamma för att fria går,
förr än han först tillåtelse af skraddarn får.
Om mästarn säger nej!
får fästman lugna se
och gå en tid och sucka både ve — och ack!
farallera ack, ack, farallera ack, ack,
tills att han färdig får sin friarfrack.

3.

Ej trängdes lejon, utan skraddarn, må ni tro,
i sådan mängd om saligheten på Norrbo,
och folk och få minsann
fick ta hvarann' i hand
samt upp- och nedvänd hela världen blef direkt,
farallera tjo, tjo, farallera tjo, tjo,
om man här gick i paradisisk dräkt.

Men Sara dröjer ovanligt länge i dag. Jag börjar känna mig riktigt sugande... om jag skulle kila upp till henne i köket? Ja, hvarför inte! (*Går upp på bordet och ämnar gå ut genom fönstret, men hindras af krinolinen*). Hvad i sjuttingen, har fönstret krupit ihop se'n i morse... Åh för fanken! Jag har ju det här spektaklet på mig ännu. (*Tar af sig krinolinen, hvarefter han hoppar ut genom fönstret*).

ANDRA SCENEN.

BÄCKGREN (*i fondfönstret*). Ingen är här ännu — godt! (*Går ifrån fönstret till dörren utanför*). Hvad vill det säga! De ha vågat att spika bräder för dörren på mitt egnaste lilla lusthus... Men det skall inte hindra mig att komma in. (*Bryter från bräderna*). Se så där ja! (*Inkommer*). Uff! sådana upptåg. Det är som ordspråket säger: "När katten är borta, så dansa råttorna på bordet". Jag vågar knappt sticka näsan utom dörren förrän alla möjliga tokigheter äro på färde. Medan jag reser ned till Skåne för att hälsa på bror min — så sätter jag dotter min i en pension... Men hvad gör hon där? Förälskar sig, blir kär utan min tillåtelse, i en människa som kallar sig för Albert... Och så stämma de möte med hvarandra i mitt egnaste lilla lusthus... Genom det här brefvet, som jag hittade upp i farstu'n, har jag upptäckt hela komplotten. (*Ser sig omkring*). Besitta mig, har inte här blifvit riktigt upp-

fiffadt... ja, hon liknar salig mor sin, när vi blefvo bekanta... Nå!... tråd... vax... (*Ser krinolinan*). Men, hvad tusan är det där för en inrättning?... Ah, — ska' troligtvis bli ett paraply... En splitter ny bordduk... hvar i hin håken har hon fått fatt i den? Och Saras gamla länstol se'n... jäså, min kära Clara... du sitter här och syr paraplyer och tar emot älskare, i stället för att bevista pensionen... men mej lurar man inte så lätt. Aha! jag hör någon komma... jag ställer mig på post bakom skåpet.

TREDJE SCENEN.

BÄCKGREN (*bakom skåpet*). LAPP (*i fondfönstret*).

LAPP. Det var ett besynnerligt buller jag hörde på afstånd... men allt tycks vara tyst och stilla. (*Stiger in genom fönstret*).

BÄCKGREN. Det är bestämdt han.

LAPP. Märkvärdigt hvad Sara dröjer länge i dag. Det ser ut som om hon skulle ha glömt bort mig... men kanske hon lagat till n'änting riktigt läckert, eftersom det är hennes namnsdag.

BÄCKGREN. Kors, är det Claras namnsdag i dag?... Och jag som inte har vetat det förut.

LAPP. Nånå, man väntar då aldrig för länge, när man väntar på något godt. Ack, hvad en liten snaps ska' smaka skönt... om hon bara ville komma snart.

BÄCKGREN. Jäså, hon bjuder honom på en snaps också.

LAPP. Och så en liten puss på maten.

BÄCKGREN. En puss! Nej, nu går det för långt! (*Smyger sig fram och slår Lapp på axeln*). Herre!

LAPP (*hoppas till*). Hva — hva — hvad behagas? (*För sig*). Hvar i herrans namn kom den där ifrån?

BÄCKGREN. Hvad har ni här att göra?

LAPP. Skulle det röra honom?

BÄCKGREN. Är det ni som heter Albert?

LAPP. Misstag! Men hör nu — allvarsamt taladt, hvem är ni själf?

BÄCKGREN. Det rör er inte... utan vill ni vara så full af fan och packa er härifrån!

LAPP. Jag?... Nej, det är stopp, det!... För ser ni, det är jag som bor och befaller här. Begriper ni schäsen?

BÄCKGREN. Människa! Är ni galen?

LAPP. Om jag är galen? Tycker ni att jag ser ut som en galning, jag?

BÄCKGREN. Herre! Ni tycks drifva gäck med mej!

LAPP. Om jag tycks drifva gäck med er? Nej, det är allt ett misstag det.

BÄCKGREN. Karl! Ni förargar mej! Det är jag som befaller här. Det är mitt lusthus.

LAPP. Ert? (*Pekar på möblerna*). Det är mitt! det är mitt! det är mitt! och alltihop är mitt! och därmed punktum.

BÄCKGREN. Ännu en gång: hvad har ni här att göra?

LAPP. Jag bor här, har jag sagt! Och om ni är en tjuf eller nå-

gon annan sorts spetsbof... så var så god och knalla er ut samma väg som ni kommit in... och det så fort som möjligt ändå!

BÄCKGREN. Jaså, ni bor verkligen här?... Men jag skall minsann lära er för att bo här. (*Höjer sin käpp*).

LAPP (*hoppar till*). Nej, goda herr bandit!... Skona lifvet, men ta allt det andra, utom den där. (*Pekar på krinolinan*).

BÄCKGREN. Har ni inte kommit hit för att förföra min dotter.

LAPP (*lugnare*). Jag? Om jag vill förföra er dotter? Tycker ni att jag ser ut som en förförare, jag?

BÄCKGREN. Hvem är ni och hvad heter ni, människa?

LAPP. Åhja, det kan jag väl också vara... men i själva verket så är jag skräddare.

BÄCKGREN. Skräddare! Jaså, ni är skräddare?

LAPP. Ja, tycker ni inte att jag ser ut som en skräddare?

BÄCKGREN. Och ändå kan ni vara nog oförskämnd att vilja begära en puss på maten af min egen dotter i *mitt* *egnaste* *lilla* *lusthus*.

LAPP. Aha! (*Afsides*). Kors, aldrig kunde jag tro att Sara har haft någon pappa. (*Högt*). Jaså, ni är hennes far?

BÄCKGREN. När hon är min dotter, så är jag naturligtvis hennes far.

LAPP (*räcker honom handen*). Nå, jag måtte säga... det var roligt att få träffa er.

BÄCKGREN (*skjuter den tillbaka*). Åh, drag för tusan!

LAPP. Ni kan inte föreställa er hur mycket jag älskar henne, men, tag mig katten, jag nånsin har tänkt att förföra henne.

BÄCKGREN. Jaså — verkligen? — Men om jag nu säger att ni inte får älska henne!

LAPP. Det är ju rakt omöjligt. Hvad fan skulle det eljest tjäna till att vi tänka gifva oss?

BÄCKGREN. Ni... ni... Ni skulle bli min måg?... Nej, nu är det slut med komidien. — Fort — ut härifrån! (*Höjer käppen*): Jag skall lära er att älska, jag. — (*De springa efter hvarandra rundtomkring scenen*).

LAPP (*skrikande*). Jag vill — jag skall — jag kan inte förföra henne. — Hjälp! — Mördare! — Banditer! — (*Hoppas ut genom fondfönstret*).

BÄCKGREN (*andtruten*). Skräddare! — Ingen under då att han så fort visste ta till benen. — Min dotter skulle gifva sig med en skräd-dare — nej, det skall inte lyckas! (*Går genom dörren*).

FJÄRDE SCENEN.

ALBERT (*i sidofönstret*). Hon har inte kommit ännu... jag får således vänta en stund. (*Hoppas in*). Jag hörde något buller där dörren är belägen, hvarför jag af pur försiktighet tog reträtten hit. Nånå, när man flyger på hoppets och kärlekens vingar, så är det inte så noga om man gör fönster till dörrar eller tvärt om. Märkvärdigt ändå, hvad Amor förstår att reformera människan. Jag som frut var en äkta *bonvivant*, har nu, inom loppet af en månad, blifvit den mest exem-

plariska individ bland ungkarlarnes glada skara... Ack, nu är mitt största nöje att sitta och jollra med min lilla fästnö, och aldrig kan jag bli mätt på att betrakta hennes vackra ögon... Också är Clara en älskvärd flicka och jag vill för hennes skull gärna uppoffra allt.

Sång n:o 2.

Mel.: *Ensam du är ej* etc.

1.

Lustigt jag njöt af den flyende dagen,
sväfvade fritt uti nöjenas ring,
tillbad med värma de ljufva behagen,
hjärtat som fjärilen irrade kring;
fast jag i kassan ej ägde en daler,
fracken var gjord efter nyaste mod;
hjälten jag var på maskerader och baler,
insöp begärligt af drufvornas blod.

2.

Men hur jag flydde för björnarnas skara,
Amor mig fångade i sina nät.
Inför min åsyn stod leende — Clara,
och uti kärlekens äpple jag bet —
Adam, vår stamfader i paradiset,
dårades också af kvinnans behag,
han var den första; det säkra beviset
att ej den sista han var — det är jag.

Nu återstår den värsta punkten, att hos våra hedervärda fäder utverka samtycke till vår förening. Ingendera af gubbarna ana ännu det minsta, och min tillämnade svärfar känner jag till och med inte, ty han lär helt nyligen vara hemkommen från en resa. (*Ser på sitt ur*). Hon dröjer ovanligt länge... klockan är redan elfva... kanske gubben far uppehåller henne på något sätt.

FEMTE SCENEN.

ALBERT. BÄCKGREN (*i fondfönstret*).

BÄCKGREN. Hvad? — För fan en ny, kanalje. Hon måtte väl inte tänka gifta sig med den där också?

ALBERT. Ty man bör vara tusan så försiktig...

BÄCKGREN. Hvad för slag?... försiktig?... Om det skulle vara en tjuf?

ALBERT. Först mycket noga undersöka omgifningen och sedan så småningom närma sig målet...

BÄCKGREN. Slår aldrig felt!... En så'n där upplädd stortjuf! — Hur skall jag bära mig åt?

ALBERT. Och allting bör öfverläggas och utföras med förstånd.

BÄCKGREN. En så'n inslipad skälm.

ALBERT (*sätter sig*). I synnerhet i sådana här sorts affärer.

BÄCKGREN. Jo, det är snygga affärer!... Snart anammar han väl någonting... kanske det nya paraplyt. Jag springer efter poliskommissarien. (*Försvinner*).

SJÄTTE SCENEN.

ALBERT. CLARA.

ALBERT. Hvad jag länge har väntat på dig, älskade Clara.

CLARA. Förlåt mig, bästa Albert, men det har varit mig alldeles omöjligt att kunna komma förr.

ALBERT. Hvad — jag tror du ber mig om förlåtelse?

CLARA. Nå, skulle jag inte det, när du fått vänta på det här sättet?

ALBERT. Du förstår mig inte, Clara; blott utaf längtan efter dig har jag tyckt min väntan vara lång.

CLARA. Du är alltid lika god, Albert.

ALBERT. Och du är en ängel.

CLARA. Smickrare! Inte finns det några änglar på jorden.

ALBERT. Du, Clara, är den enda, och därför har du också förstått att fångsla mig i dina rosenbojor.

CLARA. Albert, så du talar!... Om du begagnar så där granna ord, så tror jag bara att du smickrar mig, och det vet du att jag inte tycker om.

ALBERT. Förlåt mig, älskade Clara; — jag skall bättra mig.

CLARA. Hvad?... Minsann tror jag inte *du* ber mig om förlåtelse?

ALBERT. Nå, skulle jag inte det, när jag gjorde dig ledsen.

CLARA. Minns du att jag inte fick be dig om förlåtelse?

ALBERT. Ack, Clara, du är gudomlig.

CLARA. Seså, börjar du nu igen!

ALBERT. Nå, men hur i all världen skall jag säga då?

CLARA. Jo, att du håller af mig, och att du älskar mig, och på det där sättet.

ALBERT. Men om jag nu säger allt det där... hvad får jag då?

CLARA. Kors, då får du naturligtvis älska mig.

ALBERT. Men till bevis därpå så ger du mig ju en liten — en liten...

CLARA. Kyss, menar du bestämdt... nej, din skälm, den saken spar vi tills vi bli gifta.

ALBERT. Nu är du elak, Clara; kan du verkligen neka mig en så liten bön?

CLARA (*naivt*). Ack, hvad du ser bra ut, när du blir ond; jag har verkligen lust att förarga dig litet emellanåt.

ALBERT. Men på det här sättet får jag ju aldrig någon kyss af dig.

CLARA. Ja, hvem vet? Pensionsfrun har sagt att det inte passar sig för en ung flicka att ge en ungherre en kyss... åtminstone inte förr än de ha blifvit förlovade.

Sång n:o 3.

Mel. af *von Lühman*.

ALBERT.

En enda kyss jag önskar blott,
den kan du mig ej neka, Clara.

CLARA.

Nej, Albert, du mitt svar har fått,
 för kyssar bör man sig bevara,
 ty ger man gunstig junkern en
 — den saken må du väl besinna —
 han sig ej nöja plär med den,
 allt fler och fler han söker vinna.

ALBERT.

En enda kyss dock intet gör,
 naturligtvis när ingen ser den.

CLARA.

Men tålmod du hafva bör
 och därför just jag nu ej ger den.

BÅDA.

Näväl! }
 Likväl } du är mig lika kär
 och själen hyser samma låga,
 om också kyssen vara plär
 ett ljufligt svar på hjärtats fråga.

ALBERT. När du nu är så sträng emot mig, så lät oss tala om någonting annat.

CLARA. Näväl!

ALBERT. Du har naturligtvis inte nämnt någonting för din far om våra framtida förhoppningar?

CLARA. Ack nej, — huru gärna jag än hade velat det. När jag är för mig själf, så föresätter jag mig alltid att yppa alltsammans; men när jag träffar min far, så är jag så förlägen som om jag skulle ha gjort något ondt, och kan inte yttra ett ord.

ALBERT. Ja, vet du, Clara, det är märkvärdigt att precis samma förhållande har ägt rum med mig. Jag har alltid haft mun full med ord, men ändå tegat som en mur.

CLARA. Om vi skulle hitta på något annat sätt, för att komma fram med saken?

ALBERT. Jag får en idé!

CLARA. Ack, tala — tala, bästa Albert.

ALBERT. Jo, om vi ställde till på så sätt, att bägge våra fäder öfverraska oss en gång när vi äro tillsammans.

CLARA. Det vore inte så illa... Men hur i all världen ska' vi först få gubbarna tillsammans; jag tror att de knappast känna hvarandra.

ALBERT. Det är just det kinkiga i saken. — Tyst! Jag hör någon komma.

CLARA. Min Gud! hur ska' vi bära oss åt?

ALBERT. Vi stanna kvar.

CLARA. Men det kan ju vara min far.

ALBERT. Så mycket bättre. Då låta vi honom öfverraska oss, och på det sättet få vi fram litet i sänder.

CLARA. Ack nej, vi måste gömma oss!

ALBERT. Men hvar?

CLARA. Jag gömmer mig i skåpet. (*Gömmar sig där*).

ALBERT. Jag kryper under bordet. (*Gömmar sig under bordet*).

SJUNDE SCENEN.

DE FÖRRA (*gömda*). LAPP och SARA.

LAPP (*utanför*). Hitåt, Sara lilla! Hitåt, Sara lilla! (*Tittar in genom sidofönstret*). Ingen är här. Han har gudskelof försvunnit. (*Hoppar in. Talar utåt*). Så där, Sara lilla; nu ska' jag hjälpa dig in.

SARA (*utanför*). Hvad tänker du på, Julle? Du vill väl inte att jag skall klifva in genom fönstret?

LAPP. Jo visst! Jag skall hjälpa dig, jag.

SARA. Hvad är det för spektakel, det är ju mycket bättre att gå in genom dörren?

LAPP. Visserligen, visserligen; men nu lär det inte gå för sig, ty af ackurat försiktighet har jag spikat igen dörren.

SARA. Har du det? Ahja — inte så illa tänkt. Du är inte utan hufvud, märker jag.

LAPP. Har jag verkligen hufvud?... Men vänta nu, så skall jag hjälpa dig. (*Räcker ut trästolen. Hon gör som han säger*). Se så där, klif nu på den — sä, ja! Stig nu in på bordet — så där. — Stå nu still, Sara lilla, medan jag lyfter in stolen. (*Lyfter in stolen*). Klif nu ner på stoln... och så på golvet... bravo!

SARA (*med en matkorg på armen*). Ack, din spektakelmakare — det skall just vara för din skull som jag gör så'na här luftfärder.

LAPP. Hvad du är rar... hvad du är god... och hvad du är älskvärd, Sara illa!

SARA. Verkligen? — Nå, hvad säger du om jag tycker detsamma om dig?

LAPP. Ah, kors... jag håller med dej, jag, förstås.

SARA. Därför ska' du också få nå'nting riktigt läckert, som jag har i korgen. Kan du gissa?

LAPP. Nej!

SARA. Pannkaka!

LAPP. Pannkaka!... ah, hvad du är söt, Sara lilla! Och eftersom det är din namnsdag i dag, så skall du också få nå'nting af mej... gissa!

SARA. Nej, söta Julle, hvad?

LAPP (*pekar på krinolinen*). Jo, just den där.

SARA. Hvad skall jag med den att göra?

LAPP. Sätta'n på dej, förstås.

SARA. Men det ser så fasligt kokett ut...

LAPP. Visserligen, visserligen! Men man får lof att följa med sin tid. För resten har jag sett många äldre fruntimmer som begagnat sådana där.

SARA (*litet förnärmad*). Ah, inte just för att jag är så gammal; men efter som du vill, och som jag vet att den kommer från hjärtat — så tag hit'en i Guds namn.

LAPP. Ack, hvad du är beskedlig, Sara lilla! Men nu ska' vi profva den också. (*Sätter på henne krinolinen, som hon behåller till pjä-*

sens slut). Hvad den klär dig, och hvad du ser smakfull ut!

SARA (*ser på sig*). Smakfull!... Ja, verkligen tror jag inte det-samma. Men på det här viset, kära Julle, så gör du mig riktigt hög-färdig.

ALBERT (*afsidet*). Hvilka löjliga persedlar

LAPP (*gör en pantomim af att få en kyss*). Nå, hvad ger du mig nu, såsom fästman betraktad?

SARA. En riktigt god frukostsup.

LAPP. Ack, hvad du är innerligt god, Sara lilla!

SARA. Ja, ä' jag inte det? (*Dukar upp på bordet, hvarunder Al-bert ligger*). Här har jag pannkaka... och ägg... och kött... och smör... och bröd... och här en flaska med det allra som raraste po-meransbrännvin.

LAPP. Ack, hvad du är innerligt rar, Sara lilla!

SARA. Och låt oss nu frukostera som ett par andra äkta makar. (*Under det hon sätter sig i länstolen*). Alderman är borta, och mam-selln också...

ALBERT. I skåpet, ja!

SARA. Så att vi kunna vara riktigt ogenerade.

LAPP (*sätter sig också*). Visserligen, visserligen! Det här lusthuset ligger ju också så afsidet.

SARA. Alderman har inte varit här på flera herrans år... eljest tordes jag minsann inte låta dig bo här.

ALBERT. Hvilken lycklig ost, som har både mat och husrum gratis.

LAPP. Kors för tusan!... Jag har alldeles glömt att tala om nå-gonting för dig.

SARA. Hvad då, kära Julle?

LAPP. Jo, jag skall hälsa dig från din pappa.

SARA. Hvad pratar du nu för något? Han är död för många, mån-ga år se'n.

LAPP. Är han död? Ja, kunde jag inte tro det, eftersom han slog ned på mig alldeles som från skyarna.

SARA (*tappar förskräckt ett ägg*). Hvad?... från skyarna?...

ALBERT (*tar upp ägget och börjar äta*). De bjuda mig på ägg också. Mjukis!

LAPP. Jag hann knappt att nysa förr än han stod bredvid mig, och lade sin stora hand på min lilla axel.

SARA. Vet du, Julle, att du gör mig riktigt ängslig!

LAPP. Inte måtte de ha någon "bildningscirkel" däruppe, för gräla kunde han som en skolmagister, och ljög gjorde han som en polisbe-tjänt... ty han påstod att jag tänker förföra dig... och tag mig fan jag det vill.

SARA. Sa' han verkligen det?

LAPP. Ja, så sant som jag heter Julle Lapp och äter på en smörgås, så...

SARA. Nej, det kan inte vara möjligt.

LAPP. Det är mycket möjligt att det är omöjligt... men nog tusan hade han något spökligt i sitt ansikte.

SARA. Åh, du måtte bestämdt ha gått i sömnen!

LAPP. Tänk, om jag skulle ha gått i sömnen!

SARA. Hur såg han ut?

LAPP. Det minns jag då rakt inte — men nog tusan kommer jag ihåg, att han körde ut mig igenom fönstret, och när jag vaknade, så träffade jag dig, i köket, så vida jag inte sof då också.

SARA. Ja, det är ju märkvärdigt att när man drömmer något, så betyder det alltid motsatsen. Vet du, jag drömde en gång att jag stod vid spisen och lagade mat, och när jag vaknade, så satt jag på sängkanten och tog på mig högra strumpan.

LAPP. Högra strumpan? —

SARA. Javisst! Men låt oss nu lämna drömmarna och tala om verkligheten. Kära Julle, du glömmer alldeles bort pannkakan och aptitsupen se'n.

LAPP. Visserligen, visserligen! (*Fyller i glaset*). Din skål, Sara lilla, och må vi lefva många så'na här trefliga Saradagar tillsammans!

Sång N:o 4.

Mel. *Ur Talismanen*.

1.

LAPP.

Skål för dig, min kära Sara, Sara, Sara.

ALBERT.

Snart jag ledsnar vid det här.

LAPP.

Och jag från allt ondt dig ska' bevara, vara i mitt hela lif, jag svär.

SARA.

Tack! Jag lofvar bli din trogna maka, maka.

LAPP.

Då vi lifvets sällhet skola smaka, smaka.

SARA.

Först dock smaka på min pannekaka, kaka.

Säg, hvad tycks... är den ej rar?

LAPP.

Ack, den är supberb, min lilla gumma, gumma, och det läckra jag ej vill försumma, summa.

SARA.

Äggen då, ack känn, de ä' ju ljumma, ljumma.

LAPP.

Sara, du min dyrkan har. Jaha! Herre Gud trallala, etc.

2.

LAPP.

Nu jag mig en liten halfva tager, tager.

SARA.

Krusa ej, blott halfvan tag!
All din vilja jag fördrager, drager, drager.

ALBERT.

Så likväl ej tycker jag,
snart jag tröttnar.

SARA.

Det finns mer att tömma, tömma.
Köttet bör du inte glömma, glömma.

Ja, du ej en bit får gömma, gömma, gömma.

LAPP.

Sara, du gudomlig är.

Du mig göder som en prost på landet, landet.

När vi knutit äkta bandet, bandet, bandet,

flytta vi till La'gårdslandet, landet, landet.

Uti ro vi lefva där. Jaja!... Herre Gud, trallala etc.

LAPP (*med en smörgås i ena handen och pannkaka i den andra*).

Herre Gud, Sara lilla, om du visste hur väl jag nu befinner mig!

ALBERT. Men nu är det slut. (*Sträcker på sig så att bordet rubbas*).

SARA. Hva', hvad är det? Bordet rör sig, Julle!

LAPP. Det spökar, Sara!

SARA. Min Gud... En fot!

LAPP (*i ångest*). Sara!... Det är din pappa.

SARA (*tappar en tallrik*). Hjälp!... Jag dånar!... Vatten!... (*Faller tillbaka i stolen*).

LAPP (*under det han sväljer pannkakan*). Hon dånar! — Pannkakan! — Tallriken! — Vatten! — (*Springer mot fonden, men mötes af Bäckgren och Hvissel*).

LAPP (*faller baklänges*). Hjälp! Det är spöket! — Han själf!

ÅTTONDE SCENEN.

DE FÖRRA. BÄCKGREN. HVISSEL.

ALBERT (*kryper fram*). Seså för fan! — min far.

BÄCKGREN. Jag tror hin håle i egen person har ridit in i mitt egnaste lilla lusthus. Där ligger en — där sitter en och där står en. Herr kommissarie, de ä' banditer allesammans.

HVISSEL. Hvad!... Ser jag rätt?... Är det inte du, Albert?...

ALBERT (*ironiskt*). Jo, det är verkligen jag.

BÄCKGREN. Ja, kunde jag inte tro att den där skulle vara bekant i polisen förut. (*Pekar på Lapp, som håller på att resa sig upp*). Och den där är inte en bit bättre.

LAPP. Hör nu, herr svärfar, antingen ni är död eller lefvande, så måtte ni bestämdt bara vara skapad för olyckan, ty er dotter håller nu som bäst på att dāna ihjäl sig där borta i stolen.

BÄCKGREN. Clara! (*Springer fram till stolen*). Hvad är det? — Sara! — Hur har hon kommit hit... och mat... och brännvin? Troligtvis har hon tagit sig kvinten. (*Till Lapp*). Är ni förryckt, människa, som vill påstå att Sara är min dotter? (*Till Hvissel*). Herr kommissarie, var god och fullgör er plikt.

HVISSEL. Om förlåtelse!... Men här måtte säkert ett misstag vara begånget.

BÄCKGREN. Visst fan är det ett misstag. Inte är jag far åt min hushållerska,

LAPP (*för sig*). Hvad pratar han nu för gallimatias?

HVISSEL. Det var inte om henne jag talade... utan om den här unge mannen; jag känner honom.

BÄCKGREN. Jaha... jag kunde tro det... en upplädd stortjuf... inte så?

ALBERT (*förnärmad*). Herre!

HVISSEL. Jag nödgas hjälpa er ur er villfarelse. Han är min son.

BÄCKGREN. Kommissariens son i mitt egna lilla lusthus?

ALBERT. Ja, mitt namn är Albert Hviessel.

BÄCKGREN. Albert!... Det är således ni som...

ALBERT. Som ämnar anhålla om er dotters hand.

DE ANDRA. Hvad för något?

HVISSEL. Hvad säger du, Albert?

BÄCKGREN. Nej, det här är alldeles förfärligt. Nå, hvem är då ni, som vågat intränga här?

LAPP. Jag är skräddare!... Skräddare till professionen och heter Julle Lapp, och vill också gifta mig med er dotter, samt ber därför honom där borta (*pekar på Albert*) låta bli att lägga vantarna på Sara, för hon är min egendom... (*Går häftigt fram och tillbaka*). Och nu vill jag att ni allihop... så många ni ä... hela bunten... knalla er i väg, ty jag vill ha lugn och ro i mitt hus. Förstår ni nu, hvad jag vill?

SARA (*kviicknar till*). Julle! Är du där?

LAPP. Jaha, Sara lilla!

SARA (*reser sig upp*). Ah, hvad ser jag?... Alderman!

LAPP. Han är din pappa, Sara lilla.

BÄCKGREN. Nej, nu börjar det gå för långt! Sara, hon skall förklara mig hur det här hänger tillsammans.

SARA (*nigande*). Bästa herr älderman! (*Afsides*). Hvad skall jag hitta på?

LAPP (*för sig*). Alderman!... aha! Det måtte vara Saras husbonde. Ingen under då att han ville vara herre i sitt eget lusthus.

BÄCKGREN. Nå, Sara, hon står och tiger, hon. (*pekar på Lapp*). Hur har den där kommit hit? — Hur har hon själf kommit hit? — Och hur har allt det andra kommit hit?

ALBERT (*öppnar skåpdörren och för Clara fram på scenen*).

DE ANDRA (*förvånade*). Hon i skåpet!

ALBERT. Jag och Clara hafva här haft ett möte med hvarandra, och få nu ett ypperligt tillfälle att hos er, våra fäder, anhålla om samtycke till vår förening.

LAPP. Nej, det här går öfver min horisont. Till slut skall man få se att hela huset är fullt med människor.

SARA (*för sig*). Jag ä' som jag vore uppstånden från de döda. Han har således hört hela vårt kärleksjoller.

BÄCKGREN (*som fixerat Clara*). Clara! Huru har du kommit i skåpet?

CLARA (*förlägen*). Albert och jag älska hvarandra... jag gömde mig...

BÄCKGREN. Aha, nu uppgår ett ljus för mig. Edra skälmar! Genom det här brefvet har jag upptäckt alltsammans förut.

CLARA. Ack, min far, ni har hittat mitt bref... och nekar oss ju inte?

ALBERT (*till Bäckgren*). Vi ha således ert samtycke? (*Till Hviessel*). Och ni, min far?

HVISSL. Som jag förmodar att ditt hjärta gjort ett godt val, så har jag, för min del, ingenting att invända.

CLARA. Min älskade far!

BÄCKGREN. Nå, så tan hvarandra då! (*Förevar dem*).

ALBERT. Ser du, Clara, att det skulle ske genom en öfverraskning!

CLARA. Albert! (*Omfamning*).

BÄCKGREN. Nå, Sara — hvad är den där skraddarn för en människa?

SARA. Bästa herr älderman, han ä' min trolofvade.

LAPP. Visserligen, visserligen! — Eller med andra ord — hennes fästman.

BÄCKGREN. Hvad?... Har också hon gått och förälskat sig?

LAPP. Visserligen, visserligen!

SARA. Vi hafva också haft ett möte här.

BÄCKGREN. Jaså... men det tycks på honom som om han skulle bo här?

LAPP (*afsides*). Nu är hon i knipan.

SARA (*förlägen*). Jaa, goda herr älderman... för att... för att... (*sakta*) för att ha ett vaksamt öga på er dotter.

LAPP (*för sig*). Så full med hin!

BÄCKGREN (*förtjust*). Sara, hon är gudomlig! — Alltid lika omständsam om mitt hus. — Gift sig — —gift sig i Guds namn, och jag ger er i hemgift — *mitt egnaste lilla lusthus*.

LAPP. Allra ödmjukaste tjänare, herr älderman... eftersom ni inte är Saras far så var så god och säg mig: sof jag eller var jag vaken när vi sist träffades?

BÄCKGREN. Ni tycks verkligen sofva jämt!

LAPP. Visserligen, visserligen! Jag rullar mig i stoftet.

SARA (*förtjust*). Julle!

LAPP. SARA! (*Omfamning*).

BÄCKGREN (*till Hviessel*). Och vi båda taga oss ett glas punsch på Tre Remmare.

HVISSL. Må göra! Och skölja ner titlarna för släktskapens skull?

LAPP. Och så är det slut på den lilla roligheten.

Sång N:o 5.

Mel. af von Lühman.

BÄCKGREN.

Mitt herrskap! Jag er ville alla till Claras bröllop sammankalla, men som det länge dröjer dit, så kommen ännu en gång hit!

LAPP.

Om öfver höstens kulna dagar
ibland er någon bittert klagar,
då det ju ganska präktigt är
att ha ett *sommarnöje* här.

KÖR.

Då det ju ganska präktigt är etc.

Riddå.

Inches

1

2

3

4

5

6

7

8

1 2 3 4 5 6 7 8 9 10 11 12 13 14 15 16 17 18 19

Centimetres

TIFFEN® Color Control Patches

© The Tiffen Company, 2007

Blue Cyan Green Yellow Red Magenta White 3/Color Black

